

„Věřím, že všechno je tak, jak má být,“ říká v rozhovoru zpěvák a modřanský patriot Tomáš Trapl

18.3.2024 - Marie Machynková Pokorná | Městská část Praha 12

Pokud zadáte do vyhledávače jméno Tomáš Trapl, objeví se desítky odkazů o nejobsazovanějším muzikálovém herci, který zazpívá dobře v jakékoli roli a kromě účinkování v muzikálech se také věnuje dabingu a působí jako pedagog na uměleckých školách.

Také se dozvíte, že si ráno nedovede představit bez konvice zeleného čaje a studené sprchy a relaxuje nejraději prací na zahradě. Velmi málo se ale dočtete o vztahu k jeho bydlišti - Modřanům, kde žije od narození a právě tuto „mezeru“ jsme se rozhodli alespoň částečně zacelit. :-)

Život v „naší“ části metropole se přitom v posledních desetiletích zásadně proměnil, z poklidného místa téměř za Prahou se postupem času stala regulérní součást hlavního města se všemi pozitivy i negativy. Jak tuto změnu vnímáte a jak se vám bydlí „na kopečku nad Orionkou“?

Moje babička s dědou si postavili domek – jak říkáte, na kopečku nad Orionkou – ve dvacátých letech minulého století. To byly Modřany v podstatě taková malá výletní okrajová část Prahy s cukrovarem a čokoládovnou. Tam také babička celý život pracovala. Ještě během války ovdověla a zůstala s mým tátou coby osmiletým klukem sama. Aby vyšla s penězi, měla v jednom pokojíku nájemníka. Němce, kvůli kterému po válce měla trochu problémy a málem ji nařkli z kolaborace. Když pak přišli komunisté, chtěli jí vzít zahradu, protože byla prý – v porovnání s ostatními – moc velická. Ona se ale nedala a zahrada je dodnes naše.

Mám ta rodinná příkoří pod kůží, takže si velmi dobře pamatuji na začátek osmdesátých let, kdy se začalo kolem našich domků stavět nové sídliště. Neskutečnej bordel, bahno, špína, rozbořený ploty. Nikde žádný obchod, žádná infrastruktura. Všechno se točilo kolem „sídlišťáků“. A naše staré čtvrtě byly až do poloviny devadesátých let bez kanalizace a bez chodníků, s hliněnými silnicemi. Tak se nesmíte divit, že my – starousedlíci – jsme z toho byli špatní. Dnešní stav je samozřejmě stokrát lepší. Jsem za dvacet minut v centru. Tramvaj mi jezdí jednou za pět minut. Plno autobusových linek směrem na metro. Co by za to naši rodiče tenkrát dali. Školy, školky, obchody, kulturáky, hospody. Nová krásná radnice. To je teď v Modřanech super. Jen mám pocit, že vždycky po volbách patří naše radnice mezi ty nejrozhádanější v Praze a že ta koalice u nás vzniká hrozně ztuhla... To mě trochu mrzí.

Máte v Modřanech, popřípadě jinde v městské části, oblíbené místo, které rád navštěvujete?

Mám místo, kterému se rád vyhnu, i když to někdy bohužel nejde. Je to pošta na Sofiáku. Ale za to Modřany asi nemůžu. :-)

Byly i vaše hudební začátky spojeny s Modřany?

Tak samozřejmě. Jako zcela zásadní vzpomínka se mi vybavuje, když jsem jako čtyřletý chlapec

musel zpívat v kostele na tzv. májových bohoslužbách. Ještě jsem neuměl moc mluvit, ale notu už jsem držel, tak mě babička naučila první sloku a refrén mariánské písně, kytku do ruky a šel jsem. V modřanském kostele jsem ostatně zpíval celý svůj život ve sboru, protože otec vedl chrámový sbor a hrál tam na varhany, později také s kytarami, aby se věřící trochu povyrazili, a vlastně tam zpívám dodnes, například někomu na pohřbu, když umře někdo blízký a rodina mě o to požádá.

Další zásadní milník pro mě bylo modřanské kino, kde jsem poprvé v životě stál na pódiu a se dvěma spolužáky ze základky jsme pro celý sál naší školy produkovali několik populárních písní. Kytaru mi tenkrát půjčil ředitel 3. ZDŠ Karel Reichel.

Navštěvoval jste místní základní uměleckou školu? Máte na ni nějakou zajímavou vzpomínku?

Deset let jsem navštěvoval LŠU Voborského, kde jsem se učil na klavír. Byla to super příprava na talentové zkoušky na konzervatoř. No, vzpomínám si, že kamarádi hráli na louce fotbal, chodili na výlety s oddílem a já musel chodit na hudební nauku a se sborem jezdit na koncerty a soutěže. Tak jsem jim dost záviděl. Jako malej kluk jsem si chodil hrát k sousedovi s jeho psem. Ten pán se jmenoval Jiří Benátčan. Byl to bývalý ředitel LŠU Voborského a za války učil mého otce hrát na klavír. Teď už byl v důchodu, ale vždycky mi kladl na srdce, že je dobře, že hraju na klavír, ale ať si kromě cvičení na nástroj taky nechám čas na blbnutí s klukama.

Čtete Noviny Prahy 12? :-)

Tak samozřejmě. Nejvíce mě baví rubrika starých modřanských fotografií. Míst, která změnil čas. Ať si udělá obrázek každý sám, jestli k lepšímu, nebo k horšímu. A také už jsem párkrát použil nějaký váš inzerát.

Vraťme se ale přece jenom k vaší úspěšné hudební kariéře, vystudoval jste operní zpěv, zpíval s jazzovým souborem, rockovou kapelou Dolmen, deset let jste strávil ve společnosti Jiřího Suchého v legendárním divadle Semafor a nedílnou součástí vašeho profesního života jsou samozřejmě muzikály. Na jaké z těchto období nejraději vzpomínáte?

Víte, to je strašně složitá otázka. S odstupem času vidím, jak jsem vždycky seděl na několika židlích najednou. Už jako student jsem ze školy utíkal na představení do Semaforu nebo do Reduty na koncert s jazzovým kvintetem. Během zlaté éry prvních muzikálů jsem lítal mezi Draculou a Jesusem, Semaforem a svoji kapelou Dolmen. Hrál se tehdy někdy i devětkrát týdně. Do toho doma malé děti a ještě kšefty okolo, jako dabing apod. Pak se otevřela další tři muzikálová divadla Kalich, Broadway a Hybernica a já jsem zase oscilloval mezi těmito třemi divadly. Do toho už jsem učil na plný úvazek na konzervatoři. A najednou je mi šedesát a říkám si, jestli jsem třeba neměl tehdy udělat něco jinak. Ale já jsem fatalista a věřím, že všechno je tak, jak má být. Vzpomínám tedy na všechna období jako na obrovskou životní zkušenost v dobrém i ve zlém a jsem rád, že jsem to zažil.

Jak se udržujete v „hlasové formě“, máte nějaká speciální každodenní cvičení a je třeba nějaká aktivita, kterou mají zpěváci vysloveně zakázanou?

Moje udržování se ve formě spočívá především v každodenní činnosti čehokoli, co je s hlasivkami spojeno. A toho je vlastně hrozně moc, jen si k tomu musíte najít cestu. Snažím se žít normálně a udržuji se tak, jak mi tělo a mysl dovolí. Hlavně ze sebe nedělat cizokrajnou květinu. Nebojím se fyzické práce ani si lehnout u televize. Dýchání můžete trénovat v tramvaji nebo na kole, rozezpívávám se většinou v autě cestou do divadla. Ale vzhledem k tomu, že už bezmála pětadvacet let učím na konzervatoři zpěv, jsem vlastně díky tomu jakoby pořád ready. Paradoxně si pak chodím do divadla večer od školy „odpočinout“.

Vedete k umění také své děti?

Moje děti už jsou dospělé a vedou se naštěstí samy. :) Když byly malé, hudební vzdělání samozřejmě dostaly obě, ale když během dospívání chtěly přestat chodit do hudebky, tak jsem jim v tom, i když jim to docela šlo, nebránil. Kreativní neboli muzické ale zůstaly. Dcera se živí jako bytová designérka a syn je krajinářský architekt.

V lednu oslavíte kulaté životní jubileum a při té příležitosti jste se rozhodl uspořádat velký narozeninový koncert. Na co se mohou vaši příznivci těšit?

Děkuji za tuto otázku a dovolím si zde udělat malou reklamu na svůj narozeninový koncert. Ke svým šedesátým narozeninám chystám koncert v Divadle Broadway, ve kterém účinkuji od jeho vzniku. Pozval jsem si také několik zajímavých hostů, abych tam celý večer netrdloval sám a aby to bylo zajímavější. Jsou to mí bývalí žáci z Pražské konzervatoře: Berenika Kohoutová, Míša Tomešová, Ivanka Korolová, David Gránský a Marek Lambora. Dnes hvězdy daleko slavnější než já a jsem šťastný, že moje pozvání přijali. Bude to večer plný nejen muzikálových songů a pár volných vstupenek se ještě jistě najde. Koncert se koná 28. února v 19:00 hodin a já vás všechny zvu! Bude mi ctí, když mezi publikem bude i pár Modřanáků.

https://www.praha12.cz/vismo/dokumenty2.asp?id=103777&id_org=80112